

7. tanulmány

Őszinteség Isten előtt

Február 10., szombat délután

Minden, amit az ember Isten jótékonyágából kap, továbbra is az Ő tulajdona marad. Amit az Úr a Föld értékes és szép dolgaiban adott, mindazt az ember kezébe helyezte, hogy azokat vizsgálva az Isten iránti szeretet mélységét és kegyelmének értékelését hirdesse. Legyenek azok a földi gazdagság kincsei vagy az emberi értelem értékei – önkéntes adományként Jézus lábához kell tenni. Az adományozó pedig Dáviddal együtt mondja: „[...] amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked” (1Krón 29:14). – *Pátriárkák és próféták*, 761. o.

A szívünk születésünktől fogva bűnnel teljes, és lusta a Krisztus szolgálatában. Ezért lankadatlanul örködnünk kell, máskülönben nem viseljük el a nehézségeket, mint Krisztus jó katonái. Szükségét sem érezzük annak, hogy erős csapásokat mérjünk a köröskörül ostromló bűnökre, hanem könnyen hajlunk az ellenfél sugallataira, és magunk bontunk zászlót ahelyett, hogy azt a tiszta és magasztos lobogót fogadnánk el, amelyet Isten bontott értünk. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 562. o.

A példázatban említett „tiszta és jó szív” nem büntelen szív, mert az evangélium az elveszetteknek szól. „Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.” (Mk 2:17) A tiszta szív enged a Szentlélek befolyásának. Megvallja a bűneit, és érzi, hogy szüksége van Isten irgalmára és szeretetére. Őszintén vágyik az igazság megismerésére, hogy követhesse. A jó szív: hívó szív, mely hisz Isten szavában. Hit nélkül lehetetlen befogadni az Igét, mert „aki Isten elé

járul, hinnie kell, hogy Ő létezik, és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik” (Zsid 11:6).

Ha Jézus új szívről beszél, akkor azon az értelmet, az életet, az ember egész lényét érti. A szív megújulása annyit jelent, hogy az ember elvonja a világtól eddigi szeretetét, és azt egészen Krisztusnak adja. Az új szív egyúttal megújult értelmet, új életcél, új indokokat jelent. Mi a jele a megújult szívnek? A megváltozott élet! Minden nap, minden órában meg kell halnunk az önzésnek és a büszkeségnek!

(...) Az őszinte megtérés abban mutatkozik meg, ha az embertársainkkal minden tekintetben becsületesen bánunk. Az igazi vallás hűségessé tesz a mindennapi munkánkban. – *Üzenet az ifjúságnak*, 62–63. o.

A helyes elvet, a becsületet mindig ápolnunk kell... A Mester elvárja szolgáitól, hogy legyenek becsületesek az indítékok és becsületesek a cselekvés terén is. Le kell győznünk minden kapzsiságot, irigységet. Akik a becsületet választják társuknak, azok minden tettükkel azt fogják megtestesíteni. Az ilyen emberek sokaknak kellemetlenek, Isten előtt mégis szépségesek. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 528. o.

Február 11., vasárnap – Becsületbeli kérdés

A kis rókák teszik tönkre a szőlőt, a jelentéktelennek tűnő gondatlanságok, parányi, tisztességtelen cselekedetek, az elvektől enyhe eltérések oltják ki a lélek látását, és választanak el Istentől.

Az élet kicsiny dolgai alakítják a jellemet. Akik nem tulajdonítanak jelentőséget az apró feladatoknak, azok nem lesznek felkészülve az élet nagy próbáira. Ne feledd: a jellemformálás egy életen keresztül tart. Nap mint nap egy-egy téglát helyezünk az életünk szerkezetét alkotó falakba: kemény, megterhelést bíró, vagy gyenge, porló, szétmálló téglákat. A falak lehetnek görbék, de Isten pontos utasításait követve egyenesek is, amelyek széppé teszik az Ő templomát. Ezért amikor egyszerű dolgok megvalósítására törekszel, ne hagyd figyelmen kívül azokat az apró lehetőségeket sem, amelyekkel naponta találkozol. A kis dolgokat

mellőző, de önmagát a nagy dolgok megvalósítására alkalmasnak tartó ember a teljes összeomlás veszélyének teszi ki magát. Az élet nem nagy áldozatok és rendkívüli megvalósítások, hanem apró cselekedetek és döntések összessége. – *In Heavenly Places*, 226. o.

Sokan alábecsülik az élet apró dolgait, a jelentéktelennek tűnő cselekedeteket, de ezek korántsem elhanyagolandóak. Akkor állunk a jó oldalán, ha az élet kicsiny cselekedeteiben is Isten Igéjének elvei szerint járunk el. Ezek a kis dolgok teszik próbára a jellemünket.

A világ által jelentéktelennek bélyegzett dolgokban tanúsított jellemtisztaságban rejlik az élet szépsége és sikere. – *Our High Calling*, 227. o.

A zsidó papi rendszer arra tanította a népet, hogy bőkezűen adakozzon úgy Isten ügyének támogatására, mint a szűkölködők táplálására. (...)

A jótékonykodás eme rendszere által az Úr oktatni kívánta az izraelitákat, hogy mindenben Ő legyen az első. Így emlékeztette őket arra, hogy Ő a tulajdonosa minden földjüknek, nyájuknak és barmaiknak. Ő adta a napfényt és az esőt; így keltette életre a vetést, és érlelte meg az aratást. Minden, amivel rendelkeznek, Isten tulajdona, és ők csak a javainak sáfárai. – *Apostolok története*, 247. o.

A tized szent, az Úr magának tartja azt fenn. Be kell hoznunk kincstárba, és az örömhír munkásainak az eltartására fordítanunk. Hosszú időn át megraboltuk az Urat, mert némelyek nem akarják megérteni, hogy a tized Istennek fenntartott rész.

Némelyek elégedetlenül így szóltak: „Nem fizetek többé tizedet, mert nem bízok a mű igazgatásában.” De meg akarod-e rabolni az Urat, mert szerinted nem helyesen vezetik a művet? Bírálj világosan, nyíltan, a helyes lelkiülettel és a megfelelő helyen! Küldd be a javaslataidat, hogy helyesbítsenek, és rendezzék a dolgokat! De ne húzódj vissza Isten művétől, és ne bizonyulj hűtlennek, mivel mások nem tevékenykednek helyesen! – *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 185. o.

Február 12., hétfő – Hitélet

Ábrahám próbája volt a legnehezebb, amit ember valaha átélhetett. Ha nem ment volna át azon a próbán, nem a hívők atyjaként hivatkoznánk rá... Tapasztalatának visszhangja évezredek múltán is hallható, és arra tanít, hogy semmi sem lehet olyan értékes, hogy ne mondjunk le róla Isten javára. Ha elfogadjuk, hogy minden ajándék mennyei Atyánk tulajdona, amelyet ügye szolgálatába állíthat, elnyerjük a menny áldását. Add vissza Istennek a rád bízott javakat, és Ő még többet fog rád bízni! Tartsd meg azokat magadnak, és semmilyen jutalomban nem lesz részed ebben az életben, és az örök élet jutalmát is elveszíted! – *Our High Calling*, 191. o.

A névleges keresztények mindenestől fogva túl közel maradnak a Föld lapályaihoz. Szemük a közönséges dolgok látásához szokott, gondolkodásuk meg azon időzik, amit szemük lát. Vallásos tapasztalatuk gyakran sekélyes és nem kielégítő, szavuk könnyű fajsúlyú, értéktelen. Az ilyenek hogyan is tükrözhetnék Jézus Krisztus kép-mását? Hogyan áraszthatnák a krisztusi jellemnek – az igazságosság napjának – a tündöklő sugarait a Föld sötétebb helyeire? Kereszténynek lenni annyit jelent, mint krisztusinak lenni. – *A Te Igéd igazság*, 6. kötet, 1097. o.

A hit bizalom Istenben, bizakodás abban, hogy Ő szeret bennünket, és a legjobban tudja, mi válik a javunkra. A hit rábír bennünket arra, hogy a saját utunk helyett az Ő útját válasszuk. A hit saját tudatlanságunk helyett elfogadja az Ő bölcsességét, gyengeségünk helyett az Ő erejét, bűnösségünk helyett az Ő igazságát. Azt jelenti, hogy életünk és személyiségünk már az övé. A hit elismeri Isten tulajdonjogát, és elfogadja az áldásait. Az igazságosságról, a becsületességről és a tisztaságról bebizonyosodott, hogy az élet sikereinek titkát képezik. A hit jut-tat bennünket ezeknek az alapelveknek a birtokába.

Minden jó indíték, szándék és törekvés a Mindenható ajándéka. A hit elfogadja Istentől azt az életet, amely egyedül hozhat igazi növekedést és erőt. – *Előtted az élet*, 217. o.

Mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy végigharcoljunk a hit nemes küzdelmét. Küzdjünk, erőnk felett fáradozzunk, hogy bemehessünk a szűk kapun! Urunk állandóan a figyelmünk közép-pontjában álljon! Törekedjünk minden cselekedetünk által tisztességet szerezni Istennek, ezért kezünk és szívünk mindvégig tiszta legyen! A segítséget attól kapjuk, aki elég erős ahhoz, hogy üdvözítsen bennünket. Az igazság és a világosság lelkülete érzékennyé tesz és megújít; a lelki fejlődésünk nem a mi érdemünk, hanem Isten munkájának az eredménye. Az Úr igazi munkása mennyei támogatást élvez, de aki semmit sem tesz, azt nem segíti a Szentlélek. (...)

A legmagasabb erkölcsi mércét kell elérnünk, hittel abban bízva, hogy Isten lesz a segítségünk. Ha találni szeretnénk, keresnünk kell: keressünk tehát hittel! Kopogtatnunk kell ahhoz, hogy megnyíljon az ajtó. (...) Hittel kell Krisztus elé járulnunk, figyelmeseknek és kitartóknak kell lennünk, hogy elhívásunk és választásunk biztos legyen! – *Hit és cselekedetek*, 40. o.

Február 13., kedd – Hitnyilatkozat

Alaposan meg kell érteni, hogyan lehet a hitet gyakorolni! Isten minden ígéretének feltétele van. Ha készek vagyunk cselekedni akaratát, akkor minden ereje a mienk. Mindez az ajándék, amit az Úr nyújtani akar, benne van az ígéretben. „A mag az Isten beszéde.” (Lk 8:11) Amennyire bizonyos, hogy a tölgyfa benne van a makkban, ajándéka ugyanolyan biztosan benne van az Ő ígéretében. Ha elfogadjuk ígéretét, miénk az ajándék.

A hit önmagában is lelki ajándék, mely képesít bennünket Isten többi ajándékának elfogadására. Amikor gyakorlás és cselekvés által elfogadjuk Isten Igéjét, hitünk növekszik. Abból a célból, hogy megerősítsük a hitünket, kapcsolatba kell hoznunk azt a Szentírással. – *Előtted az élet*, 217–218. o.

Az Isten hatalmába vetett bizalomból fakad a béke. Amint a lélek elhatározza, hogy a kapott világosság szerint él, a Szentlélek több világos-

ságot és erőt ad. A Lélek kegyelme azért árad, hogy együttműködjön a lélek elhatározásával, ám nem helyettesíti a hit egyéni gyakorlását. A keresztyén élet sikere az isteni világosság megfelelő felhasználásától függ. Nem a világosság és a bizonyítékok bősége teszi szabaddá, bátorrá a lelket Krisztusban, hanem az erőnek és az akaratnak, a Lélek energiáinak a fokozódása folytán kiáltja őszintén: „Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 456. o.

Mélységes hálával ismételte el azt az ígéretet, hogy Isten vele lesz. Aztán ünnepélyesen megfogadta: „Ha az Isten velem leendő, és megőriz engem ezen az úton, amelyen most járok, és ha ételül kenyeret s öltözetül ruhát adánd nékem; és békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leendő az én Istenem; és ez a kő, amelyet oszlopul állítottam fel, Isten háza leszen, és valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.” (1Móz 28:20–22)

Jákob nem akart ily módon egyezséget kötni Istennel. Az Úr már korábban jólétet ígért neki. Ez a fogadalom szívből fakadt, amely tele volt hálával szeretetének és irgalmának bizonyosságáért. Érezte, hogy Istennek igényei vannak vele szemben, amelyeket tudomásul kell vennie; és kegyének különleges megnyilvánulásai viszonzást követelnek. Minden kapott áldásra felelnünk kell a minden jó adomány szerzőjének. A keresztyén gyakran tekintse át a múltját, hálával idézze fel Isten csodálatos szabadításait – hogyan támogatta a próbában; utakat nyitott meg, amikor minden sötétnek és félelmetesnek tűnt; felüdítette, amikor majdnem elalélt. Lássá meg mindenben a mennyei angyalok gondoskodását. A megszámlálhatatlanul sok áldást tapasztalva alázatos és hálás szívvel kérdezze meg: „Mivel fizessenek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?” (Zsolt 116:12) – *Pátriárkák és próféták*, 182–183. o.

Február 14., szerda – A tized: adomány az Úrnak

Isten ad hatalmat az embernek a gazdagság megszerzésére, ezt az ajándékot egy meghatározott kötelezettséggel kötötte össze. Minden szerzeményünkől igényt tart egy részre. A tized az Úré. „A földnek minden

tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Úré... És minden tizede a baromnak és juhnak... és minden az Úrnak legyen szentelve.” (3Móz 27:30–32) Jákobnak Béthelben tett fogadalma mutatja ennek a kötelezettségnek a széleskörű elterjedését: „Valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.” (1Móz 28:22)

„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba!” (Mal 3:10) – hangzik az Úr parancsa... Mi csak sáfárok vagyunk, ezért Isten és embertársaink iránti kötelezettségeink teljesítésétől függ mind embertársaink jóléte, mind sorsunk erre és az eljövendő életre. – *Előtted az élet*, 120. o.

A tized rendszere nem a héberektől ered. Az Úr már a legősibb időktől kezdve igényt tartott a tizedre, mint sajátjára, ezt az igényét elismerték és tiszteletben tartották. Ábrahám tizedet adott Melkhisédeknek, a magasságos Isten papjának (1Móz 14:20). (...) Néppé válásukkor az izraeliták a tized törvényét, mint az Istentől nyert törvénynek egyikét erősítették meg, amelynek megtartásától függött a jólétük.

A tized és az áldozatok rendszerének ezt a nagy igazságot kellett az emberek elméjébe vésnie: a teremtményei számára minden áldás forrása Isten, és a gondviseléséért, a jó adományaiért hála illeti meg az ember részéről. – *Patriárkák és próféták*, 535. o.

Izrael népe azt a tanítást kapta, hogy minden jövedelme tizedét a szentély szolgálatára szentelje. (...) Isten ma sem vár el tőlünk kevesebbet, mint ősi népétől. Ma is végeznünk kell a lélekmentés szent munkáját. A Mindenható a tizeddel, az ajándékokkal és az áldozatokkal gondoskodik erről a munkáról. Akarata szerint ezek képezik az evangélium szolgálatának anyagi alapját. Isten igényt tart a tizedre. Szent pénznek kell tartanunk, és be kell adnunk a tárházába ügyének támogatására. – *Krisztus példázatai*, 222–223. o.

Istennek joga van felettünk és javaink felett. Ezt mindennél fontosabb szem előtt tartanunk. Annak jeléül, hogy elismerjük ezt a jogát, egy meghatározott részt vissza kell szolgáltatnunk Őneki mindabból, amivel megajándékozott minket. Ez a rész a tized. Az Úr parancsából kifolyólag már a legősibb időktől fogva Őt illette meg ez a rész. (...)

Isten kijelentette, hogy a tized az övé, és az szent anyagi forrásnak tekintendő. A tizedet műve előrehaladása érdekében be kell hozni a kincstárba, hogy hírnökei teljesíthessék megbízatásukat, és a Föld legtávolabbi pontjába is elvihessék az evangélium üzenetét. – *Keresztény sáfárság*, 55–56. o.

Február 11., csütörtök – Újjáébredés, reform és jövedelmünk tizedrészének visszafizetése

Amikor Nehémiás Perzsiából visszatérve megtudta, milyen arcátlanul megszenstelenítették a templomot, azonnal intézkedett a betolakodó eltávolításáról. „Ezt én igen rossznak tartottam” – mondta. (...)

Nemcsak megszenstelenítették a templomot, hanem az adományokat is hűtlenül kezelték. Ez rossz hatással volt a nép adakozó kedvére. Buzgalmukat és lelkesedésüket elveszítve kelletlenül fizették a tizedet. Az Úr házának kincstára elszegényedett. Számos énekes és egyéb templomi szolgálattevő otthagya Isten munkáját, mert nem kapott elegendő fizetést, és máshol vállalt munkát.

Nehémiás munkához látott, hogy helyrehozza a visszaéléseket. Összegyűjtötte azokat, akik otthagyták az Úr házának szolgálatát, és „helyükre állította őket”. Ez bizalmat ébresztett a népben, és az egész Júda elhozta „a gabonának, a mustnak és az olajnak a tizedét”. Nehémiás „a raktárak felügyelőjévé” olyanokat rendelt, akiket „megbízhatóknak” tartottak. „Nekik kellett kiosztaniuk szolgatársaik járandóságát.” – *Próféták és királyok*, 462–463. o.

Istentől kapunk minden áldást, ezért bizonyos részt igényel a javainkból. Így gondoskodik az evangélium hirdetéséhez szükséges anyagiakról. A tizedrész visszaadásával mutatjuk meg, hogy értékeljük Isten ajándékait. De hogyan igényelhetjük áldását, ha megtartjuk magunknak azt, ami az övé? Ha hűtlen sáfárok vagyunk a földi dolgokban, hogyan várhatjuk el, hogy megbíz minket a menny dolgaival? Talán itt kell keresnünk a meg nem hallgatott imák titkát.

Az Úr azonban nagyon irgalmas, és kész megbocsátani. – *Krisztus példázatai*, 101. o.

A ma végrehajtandó reformációs munkában szükség van Ezsdrásokra és Nehémiásokra, akik nem szépítgetik és nem mentegetik a bűnt, hanem bátran megvédik Isten méltóságát. Akikre ennek a munkának a terhe nehezedik, azok nem hallgathatnak a gonoszság láttán, és nem takarhatják be a bűnt a hamis könnyörület köpenyével. Tudjuk, Isten nem személyválogató, és a kevés emberrel szemben gyakorolt szigor irgalmasságnak bizonyul a tömegek iránt. Azt sem felejtethet el, hogy a bűn megfeddőjében mindig Krisztus Lelkének kell megmutatkoznia.

Ezsdrás és Nehémiás – miközben dolgoztak – megalázták magukat Isten előtt; megvallották a maguk és népük bűneit; bocsánatért könyörögtek, mintha ők vétkeztek volna. Türelmesen fáradoztak, imádkoztak és szenvedtek. Nem a pogányok nyílt ellenségeskedése nehezítette a munkájukat, hanem az állítólagos barátok rejtett ellenszegülése, akik befolyásukat a gonoszság szolgálatába állítva tízszeresen súlyosbították Isten szolgálainak terhét. Ezek az árulók olyan anyagot szolgáltattak az Úr ellenségeinek, amelyet felhasználhattak a népe elleni harcban. Gonosz indulataik és lázadó szándékaik állandó harcban álltak Isten világos kívánalmaival. – *Próféták és királyok*, 465–466. o.

Február 16., péntek – További tanulmányozásra

„Aki hű a kevesen, a sokon is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.” (Lk 16:10)

Isten arra buzdította Illést, hogy a maga helyébe másik prófétát válasszon: „Elizeust, az Abelméholabeli Sáfát fiát pedig kenjed prófétává a te helyedbe.” (1Kir 19:16) Illés engedelmes volt az Úrnak, és Elizeus keresésére indult.

Elizeus apja gazdag földműves volt; a családjá azon kevés család közé tartozott, amely az általános hitehagyás idején nem hajtott térdet a Baál előtt. Otthonában Istent dicsőítették, és az ősi Izrael hite iránti elkötelezettség mindennapi életük szabálya volt. Ilyen légkörben nevelkedett Elizeus. A vidéki élet nyugalmában, Isten és a természet tanításait követve a hasznos munka fegyelmét gyakorolva tanulta meg az egyszerűséget, valamint a szülők és az Isten iránti engedelmesség lec-

kéit. A fiatal korban kialakult szokások felkészítették a későbbi magas tisztség betöltésére.

Elizeus éppen a termőföldet művelte apja szolgálóival, amikor prófétai elhívását megkapta. A feladat kézenfekvő volt számára. Vezetői képességekkel rendelkezett, de az alázatos szolgálattelésre is készségesnek bizonyult. Csöndes, szelíd természete volt, ugyanakkor állhatatos és dinamikus személyiségéről is ismert volt. Erkölcsi gerincességéről és Isten iránti hűségéről tett bizonyoságot; szerette és félte az Urat. A naponkénti munkában tanúsított alázata nemessé tette jellemét, állandóan növekedett a kegyelemben és az ismeretben. Miközben együtt dolgozott apjával a ház körüli munkákban, megtanult Istennel is szorosan együttműködni.

Az élet apró dolgaiban tanúsított hűsége révén felkészült a nagyobb horderejű feladatok elvégzésére... Senki sem tudhatja, Isten milyen célokat követ egy ember életében a fegyelmezés által, az viszont nem titok, hogy a kis dolgokban tanúsított hűség a bizonyítéka annak, hogy nagyobb felelősségek hordozására is felkészült az illető személy. Minden egyes megnyilatkozásával a jellemét fedi fel környezete előtt, és csak a kevesen hű szolga, akinek nincs miért szégyenkeznie, válhat Isten eszközévé a nagyobb feladatok végzésére. – *Conflict and Courage*, 220. o.